

In troebel water vissen

Als je verhuist, neem je natuurlijk je vijvertje niet mee. Wel jammer, vond ik. Het was eigenlijk geen vijver, maar gewoon een grote ronde, plastic speciekuip, waar T. een stenen rand omheen had gemetseld. Leuk om in te zitten turen, als je even niets te doen had. In de loop der jaren had ik het hele scala aan leven in die bak zitten bestuderen. Zo waren er kikkers, geelgerande watertorren, muggen, maar ook libellen, die zich uit een

soort velletje worstelden, hun vleugels ontvouwd en zo uit het water opstegen. Mooi om te zien. Van een collega had ik een paar zwarte, kleine visjes gekregen.

Ik zag ze bijna niet, maar jammer genoeg zag een grote reiger scherper dan ik. Ik heb de poezen er nog op afgestuurd, maar ze durfden niet. Met de reiger, die ook voor mij niet van zins was te verkassen, kwam aan het vissenbestand een voortijdig einde. Hij heeft er echt werk van gemaakt. Ik heb na zijn bezoek nooit meer een vis gezien. Maar ook zonder vissen bleef er genoeg over om naar te kijken in het watertje.

Omdat we nu in plan Zuid weer een huis naar onze zin hebben gevonden, aarzelde ik niet lang toen ik las dat er op Koopplein een kunststof Ubbink vijver werd aangeboden. We haalden hem op, kochten waterplantjes - ook voor in de moerasranden - en onze burens deden een greep in hun eigen vijver om een bosje fijnbladig riet over de schutting aan te reiken. 'Neem je ook vissen,' vroegen ze. Nee, dat dacht ik maar niet. Dieren genoeg in ons huis, daar hoefden niet per se nog weer vissen aan te worden toegevoegd. Hoefde ik me ook geen zorgen te maken over reigers of over strenge, langdurige vorstperiodes. Want daar ga ik over lopen drubbelen, als ik de verantwoording heb. Overleven ze dit wel, denk ik dan, terwijl ik de graden op de buitenthermometer aflees. Dus nee, gewoon alleen waterplantjes en de rest van het vijverleven volgde dan vanzelf wel weer.

Daar kwam ik achter. Na op een mooie zomerdag de was aan de lijn te hebben gehangen, zag ik in de vijver iets bewegen. Iets zwarts dat wegdook. Ha, leven in de brouwerij. Het werd tijd... Ik pakte een stoel om, zodra hij of zij zich weer aan de oppervlakte zou vertonen, de nieuwe bewoner eens grondig te bekijken. Ik had hem al snel in het vizier. Krijg nou wat... Daar zwom een visje. Een zwarte, die heel erg

hard door het water schoot. Dat moest haast een kikkervisje zijn. Hoewel? Daar was het wel erg laat in het seizoen voor. T. erbij gehaald en ja hoor, T. zag het ook. Je weet natuurlijk heel best dat je met eigen ogen een vis hebt gezien, maar een mens zit ingewikkeld in elkaar.

Nadat ik mijn mond, die geheel was opengeklapt, weer dicht had gekregen, gingen mijn eerste vermoedens richting vrienden van ons, die twee grote vijvers in hun tuin hebben. Maar nee, die hebben Koikarpers. Zouden de burens dan misschien...? De volgende ochtend telde ik er al twee. De tweede leek overigens wel een guppenvrouwtje, zo'n kleurloos geval waar je dwars doorheen kunt kijken. Zie je wel, iemand had gewoon z'n vissenkomp in m'n vijver leeggekieperd. Met guppen en al. Maar vrienden en burens ontkenden in alle toonaarden. Kom nou, zij hadden niets gedaan, meldden ze niet zonder verontwaardiging.

Dag na dag heb ik er visjes bij zien komen. Inmiddels zijn het er al meer dan tien. Er zitten nog twee echte kleintjes bij. Zo uit het ei. De kleur zwart blijkt overigens niets te zeggen, want er zijn er al twee behoorlijk oranje aan het worden en een derde is druk bezig met kleur bekennen. Dat zijn de oudsten, gezien hun omvang. Ze lijken sluiersaarten te krijgen, net als de goudvissen van de burens waar we waterplanten van hebben gekregen. Daar moeten dus eitjes in hebben gezeten, zo moet het wel gegaan zijn.

Tja. Ik heb maar vissenvoer gekocht. Wat moet je? Die beesten moeten toch te eten krijgen. Ze storten zich met z'n allen op één korreltje, het maakt niet uit of er nog tien brokjes naast drijven. Net mensen. Natuurlijk hebben we ook een ijsvrijhouder gekocht en gelijk maar een net, om herfstbladeren en hongerige reigers tegen te houden... En een doos bio oxydator, om ongewenste troep op de bodem samen te laten klonteren. Een absolute 'must', volgens Arie van de Welkoop, die alles van vijvers weet. Een man waar je je op kunt verlaten, onder dit soort omstandigheden. Nu ze er eenmaal zijn, die goudvissen, moet ik zeggen dat ik het heel leuk vind. Ik word blij als ik ze in het rond zie flitsen. En maar racen samen, om even later doodstil onder een blad van de waterlelie te gaan uitrusten.

De kans is groot dat ik er volgend jaar, als het in dit tempo doorgaat, minimaal dertig in de bak heb. Oei, oei. Toch eens aan Arie vragen of hij ook tips heeft op het gebied van geboortebeperving. Bij vissen dan.

Margreet Berndsen